

عنوان مقاله:

نقش قابلیت درمان جراحات وارد شده بر مجنی علیه در تعیین نوعا کشنده بودن رفتار ارتكابی

محل انتشار:

فصلنامه فقه جزای تطبیقی، دوره 3، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

بهارک شاهد - استادیار، گروه حقوق، دانشکده علوم انسانی، واحد ارومیه، دانشگاه آزاد اسلامی، ارومیه، ایران. (نویسنده مسوول)

خلاصه مقاله:

مراجعه برای درمان و اعطای رضایت به پزشکان برای انجام مداخلات درمانی، پیروی از دستورات آنها توسط مجنی علیه، گرچه قابل اجبار نیست، ولی در عرف و همچنین قواعد فقهی به عنوان تکلیف بر مداوا یا امداد رسانی در نظر گرفته می شود و در صورت تاثیر چنین بی مبالاتی در تحقق نتیجه مرگ برحسب موضوع، به میزان تقصیر مجنی علیه یا سایر افراد، از مسوولیت کیفری مرتکب کاسته خواهد شد. این کاهش مسوولیت صرفا درخصوص جنایات شبه عمد یا شبه عمد تقصیرآمیز مرتکب نمی باشد، بلکه اگر مراجعه برای درمان و تکمیل مداخلات درمانی از طرف مجنی علیه یا مرتکب درخصوص جراحات های نوعا کشنده قابل درمان صورت نگیرد، نوعا کشنده محسوب نشده و قتل عمد محقق نخواهد گشت. از طرف دیگر ترک چنین وظیفه ای تقصیر محسوب شده و به خاطر تاثیرگذاری در نتیجه، موجب غیرکشنده شدن رفتار ارتكابی خواهد شد و در شرایط مختلف و برحسب اوضاع و احوال واقع شده مسوولیت های مختلفی برای مرتکب و مجنی علیه خواهد داشت. بنابراین بررسی مستقل جراحات وارده شده بدون مذاقه در ویژگی مداواپذیری و میزان آن، تصویر شفافی از ماهیت حقیقی جنایت وارد شده ارائه نخواهد نمود و ممکن است به تشخیص اشتباه نوع جنایت در دادگاه ها منجر گردد.

کلمات کلیدی:

قابلیت درمان، نوعا کشنده، جراحات، جنایت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1702141>

